

ŻYCIE DUCHOWE SODALISÓW

Część I

ŻYCIE DUCHOWE SODALISÓW W XX WIEKU

A. Przewodnik Sodalicji Mariańskich... Ustawy zasadnicze i sposób prowadzenia sodalicji, opracowany przez ks. Henryka Haducha T.J., Kraków 1914.

I. Celi i istota sodalicji mariańskich:

s. 48: *Sodalicje mariańskie /.../ to stowarzyszenie religijne, które rozniecając w duszach członków swoich najgorętsze nabożeństwo, cześć i dziecięcą ku Najśw. Pannie miłość, mają za cel, za pomocą tego nabożeństwa i pod opieką tak dobrej Matki, wyrabiać swoich członków na dobrych katolików, którzyby w granicach stanu swego szczerze szukali tak własnej doskonałości jak i usilnie starali się, o ile im na to warunki ich socjalne pozwolą, o zbawienie i udoskonalenie bliźnich i obronę Kościoła Chrystusowego przed napaściami jego wrogów.*

II. Obowiązki poszczególnych sodalisów:

1. Będzie żył jak na szczerego i gorliwego katolika przystało:

- a) będzie wierzył niezachwianie co Bóg objawił i przez Kościół Święty do wierzenia podaje,
- b) będzie w prywatnym i publicznym życiu „przodować” w zachowywaniu przykazań Bożych i kościelnych,
- c) będzie wciąż pogłębiał znajomości zasad wiary,
- d) będzie występował w obronie katolickiej prawdy i praw Kościoła,
- e) nie będzie należał do żadnego złego towarzystwa,
- f) nie będzie czytał pism i książek przeciwnych moralności.

2. Ma mieć gorącą miłość i cześć do Najśw. Maryi Panny:

- a) Sodalis to sługa Maryi, Jej rycerz i jej dziecko,
- b) kocha i czci Maryję jako Panią i Matkę,
- c) ufa Jej całym sercem i do Niej się ucieka w każdej potrzebie,
- d) rozszerza Jej chwałę i nie dopuszcza do Jej obrazy,
- e) Sodalis uroczyście obchodzi święta maryjne, uczestniczy w nabożeństwach maryjnych w maju i w październiku,
- f) codziennie odmówi cząstkę różańca św. lub jeden dziesiątek, bądź to godzinki o Niepokalanym Poczęciu lub inne modlitwy obrane na stałe,

g) czci wybrany przez siebie obraz Maryi.

3. Miłość Maryi będzie mu pobudką do gorliwej pracy wewnętrznej, by ustawicznie wzrastał w cnotach chrześcijańskich, zwłaszcza szczególnie miłych Maryi, zwłaszcza w cnocie czystości. Pomocą mu będą:

- a) rachunek sumienia przy pacierzu wieczornym,
- b) czytanie ksiąg duchowych,
- c) częste przystępowanie do sakramentów świętych,
- d) o ile możliwości korzystanie ze stałego spowiednika,
- e) co roku sam bądź z całą sodalicją odprawi rekolekcje,
- f) by czynić prawdziwe postępy na drodze duchowej powinien codziennie przy rannym pacierzu przynajmniej kwadrans poświęcić na rozmyślanie o prawdach wiary,
- g) o ile możliwości uczestniczyć i w dni powszednie we Mszy św.

4. Ponadto:

- a) Sodalis nie opuści bez ważnego powodu sodalicyjnego zebrania, a opuszczone jak najszybciej usprawiedliwi,
- b) podda się w całej rozciągłości rozporządzeniom, uchwałom i wskazówkom władzy Sodalicyjne,
- c) nie będzie stronił od udziału we wspólnej pracy, a zadanie sobie powierzone dokładnie spełni,
- d) będzie się starał o serdeczne, braterskie stosunki z sodaliskami, będzie unikał przewlekłych dyskusji, plotek, obmów, dumy, egoizmu, ducha krytyki, trwania przy swoim zdaniu.

III. Wspólne nabożeństwa:

1. Nabożeństwo zwyczajne:

- a) Litania Loretańska przed wystawionym Najśw. Sakramentem w kaplicy Sodalicyjne lub w kościele przy ołtarzu Sodalicyjnym,
- b) krótkie modlitwy do Matki Boskiej i Patrona sodalicyjnej,
- c) akt poświęcenia się Najśw. Pannie.

2. Miesięczna Msza św. z kazaniem i Komunia św. wspólną.

3. Święta patronalne ze Mszą św., do którego cała sodalicja przygotowuje się 9-dniową nowenną wspólną albo 2-dniowym skupieniem z naukami Moderadora, lub też uroczystym 3-dniowym nabożeństwem.

4. Nabożeństwa nadzwyczajne:

- a) uroczystości kościelne, np. Boże Ciało,
- b) patriotyczne.

5. Pielgrzymki do stóp Matki Boskiej Cudownej.

IV. Solidarność społeczna

s. 200:

We wspaniałym skarbcu przymiotów i zalet polskiego serca, które potrafi w pewnej danej chwili zdobyć się na heroizm, odczuwa się dotkliwie brak takich czynników, któryby tamtym zaletom zapewniły trwałą rozwój i ciągle działanie, to brak: r o z w a g i , p o r z ą d k u , w y t r w a ł o ś c i , s u m i e n n o ś c i o b o w i ą z k o w e j , a w ż y c i u s p o ł e c z n y m b r a k s o l i d a r n o ś c i . Na wszystkich polach naszego życia i działania te braki znaczą się n i e ł a d e m i b e z s i ł n o ś c i ą .

1. Solidarność sodalisów objawia się:

a) w u c z u c i u : Sodalis powinni się czuć jedną rodziną Najśw. Panny:

- mają odważnie i z chlubą przyznawać się do sodalicji,
- dbać o jej honor i dobre jej imię poprzez dobre życie,

b) w c z y n a c h :

- na zebraniach i na ulicy „uściskiem ciepłej ręki” przywitają się i zamieniają parę życzliwych słów z innymi sodalisami,
- w razie potrzeby niech też zwrócą się do siebie „o radę, wskazówkę, pomoc, rekomendacje itp.”,
- niech każdy wstępujący do sodalicji że w bracie-sodalisie znajdzie pomoc, poparcie i obronę.

2. Miarą solidarności jest udział w zebraniach i nabożeństwach.

3. Solidarność w pracy wspólnej (jedność planu, kierunku, podziału zadań, wierność w wypełnianiu powierzonych zadań).

4. Przeszkody w solidarności:

a) l e n i s t w o (unikanie pracy, niesolidność, mówienie: „Nie mam czasu” itp.),

b) w y g ó r o w a n y i n d y w i d u a l i z m (muszą zająć naczelne miejsce, nie przyjmują uwag, wskazówek, często obrażają się, potrzebują pochwały, uznania itd.),

c) p e s y m i z m (brak optymizmu, radości, uleganie zniechęceniu itd.),

- d) s z a b l o n (życie nie zna szablonu, każda sodalicja ma swój styl, typ, charakter, musi rozwijać się według warunków i przymiotów, rozwój ma iść od wewnątrz, liczenie się z własnymi siłami i możliwościami),
- e) f r a z e s objawiający się w tonie panegirycznych przemów na temat zasług pojedynczych osób i sodalicji i panegirycznych sprawozdaniach prac i życia sodalicji),
- f) n a s t r o j o w o ś ć (zmienność nastrojów: raz sztuczne podniecenie, drugi raz smutek),
- g) d e w o c j a (nie oznacza on długich modlitw, częstego przystępowania do sakramentów, chodzi o fałszywą pobożność, która polega na tym, że bierze ona formę za treść, zewnętrżność za wewnętrżność, często się modli a odłogiem leżą jego obowiązki rodzinne, zawodowe, społeczne, drugich będzie krytykował i gorszył się z „lada ułomności”, obce mu będą: cichość, pokora, przebaczenie, bezinteresowność; sprawdzianem prawdziwej pobożności jest spełnianie woli Bożej, polega ona na miłości Bożej: *Kto zna przykazanie moje i zachowuje je, ten jest, który mnie miłuje!* [J 14,21])

B. Ks. Jan Rostworowski T.J., Przewodnik Sodalicji Mariańskich, Kraków 1925

I. Natura sodalicji i jej miejsce wśród stowarzyszeń katolickich.

s. 37: „Sodalicja nie jest stowarzyszeniem tylko <katolickim>, ale jest związkiem ściśle, a nawet bardzo wybitnie <religijnym>”

s. 38: Według pierwotnych założeń treścią życia sodalicji jest praktyka dobrych uczynków i ćwiczenie się w cnotach chrześcijańskich.

II. Myśl przewodnia sodalicji i zasadnicze jej cele:

Wyrobienie duchowe:

s. 69: *Sodalicja stawia kwestię całkiem jasno, że ona pragnie przy łasce Bożej prowadzić, nie do jakiejś miernej, prymitywnej cnoty, ale do cnoty prawdziwie wybitnej, o ile być może, nawet do doskonałości chrześcijańskiej.*

Sodalis nie może być połowicznym chrześcijaninem, *ale trzeba być szczerze i na serio oddanym Bogu, oraz wypróbowanym w życiu wewnętrżnym szermierzem.*

s. 70: Sodalicja stara się w swoich członkach rozwijać *życie wiary. Wiarę tkwiącą w rozumie chce sodalicja dalej przenieść na wolę i*

s e r c e, by całe życie swych członków prywatnie i publicznie światłem wiary nasycić i szlachetnością jej uzacnić.

s. 71/72: Sodalicja stara się *udoskonalić i przyrodzone przymioty* (umiejętność przemawiania, sprawność w pracy organizacyjnej, karność i sumienność związkową).

III. Nabożeństwo do Maryi.

s. 73/74: *Sodalicja ma być niejako kadrą żołnierzy Bożych – ale sztandar, który nad tą kadrą będzie powiewać, musi być sztandarem m a r j a ń s k i m; ona ma być szkołą doskonałości i duchowego wyrobienia, ale mistrzynią w tej szkole musi być <Matka pięknej miłości>.*

s. 77/78: *Kongregacja czyli sodalicja mariańska – te dwie nazwy bowiem są absolutnie jednoznaczne - jest to religijne i kościelne, zazwyczaj stanowo zorganizowane stowarzyszenie ludzi świeckich, którzy przez gorące nabożeństwo do Najśw. Panny starają się najpierw wyrobić na wybitnych i doskonałych sług Bożych, a by potem we wszystkich stanach i zawodach roztoczyć apostolską dla sprawy Bożej pracę.*

IV. Nabożeństwa sodalicyjne.

s. 108: Dla sodalicyj skupionych na miejscu zaleca się cotygodniowe nabożeństwa ze Mszą św.; gdy nie można to dwa razy w miesiącu; jeden raz w wyjątkowych sytuacjach.

s. 120: Sodalicje powinny się odznaczać szczególną miłością Najśw. Sakramentu: zachęca się do dziennych i nocnych adoracji.

s. 121: Doroczne rekolekcje: *we wszystkich duchownych ćwiczeń, jakie sodalicja przedsiębrać może, żadne inne tak potężnie, jak rekolekcje nie posuwa jej na drodze do zasadniczych celów, t.j. na drodze do nabycia doskonałości chrześcijańskiej i do apostolskiego działania.*

C. Ks. Jan Rostworowski, Przewodnik Sodalicyj Mariańskich, wydanie trzecie, Warszawa 1946

j. w.

Dodano rozdział pt. *Życie i działalność sodalicyj w ocenie Najwyższego Pasterza*

Są tu fragmenty przemówienia Piusa XII dn. 25 stycznia 1945 r. do sodalicyj Wiecznego Miasta:

s. 147/147: *Poświęcenie się służbie Matki Bożej w Sodalicyj Mariańskiej jest to zupełne oddanie siebie na życie całe i na wieczność, oddanie nie*

„pro forma” i nie pod wpływem własnego samego tylko uczucia, ale głębokie i skuteczne. Skuteczność zaś tego oddania objawia się intensywnością Chrystusowego i Maryjnego życia oraz tym apostołskim zapalem, który z sodalisów i sodalisek robi służbę Maryi, i owszem jeśli wolno tak się wyrazić, przemienia ich jakby w ręce Królowej nieba, widzialnie działającej na ziemi /.../

s. 149/150: *Ukochanie Maryi w sercu Sodalisa nie może się kończyć na pobożności interesownej, która upatruje w Matce Bożej przede wszystkim rozdawczynię łask, i to głównie doczesnych, ani też nie może być dążeniem do miłego spoczynku i do schodzenia z drogi krzyżom upokorzeń, walk i cierpień. /.../ Sodalisa, syn Najśw. Panny i wierny Jej rycerz, nie może zadowolić się służbą czysto honorową, on musi trzymać się zawsze w gotowości na pełnienie Jej rozkazów, musi uważać się za stróża i obrońcę Jej imienia, Jej szczytnych przywilejów, jej wielkich interesów, musi roznosić swym braciom dowody łaskawości i dobroci wspólnej ich Matki, musi walczyć do upadłego pod wodzą Tej, „która sama jedna pokonała wszystkie herezje na całym świecie”.*

d. Zofia Rymarówna, Przewodnik Sodalicji Mariańskich Polsce, Kraków 1997

s. 117: Według najnowszych „Zasadach Ogólnych” w punkcie 5 czytamy: *Życie Sodalicyjne wymaga od członków Sodalicji stałego rozwoju duchowego, osobowego, apostołskiego.*

s. 118: Według Z. Rymarówny w życiu wewnętrznym Sodalisa ważne są następujące ćwiczenia:

- a) *codzienny ogólny rachunek sumienia, gdy myślą przebiegam moje czynności, słowa, uczucia, zaniedbanie, wzbudzam szczerzy żal za wszystkie uchybienia danego dnia i podejmuję konkretne postanowienie poprawy;*
- b) *codzienny szczegółowy rachunek sumienia, skierowany nie tyle na usuwanie wad i grzechów, ile na coraz doskonalsze wypełnienie obowiązków; comiesięczna spowiedź – o ile możliwości u stałego kierownika sumienia;*
- d) *w miarę możliwości jak najczęstsze pełne uczestnictwo w Ofierze Eucharystycznej;*
- e) *studium Pisma Świętego a szczególnie Nowego Testamentu;*
- f) *lektura religijna;*
- g) *rozmyślanie, o ile można codzienne oparte na Ewangelii lub lekturze duchownej;*

- h) branie udziału co miesiąc w dniach skupienia, a raz na rok w rekolekcjach możliwie zamkniętych;*
- i) pielęgnowanie ducha modlitwy przez częste odmawianie intencji, wzbudzanie aktów miłości Boga i Maryi oraz polecanie im każdej sprawy;*
- j) odmawianie codzienne cząstki różańca z rozmyślaniem tajemnic;*
- k) życie w duchu umartwienia o ofiary.*

s. 119: Lektura i rozmyślanie dają teoretyczne i praktyczne poznanie Boga oraz obowiązków i cnót chrześcijańskich.

Rachunek sumienia, spowiedź, kierownictwo, rekolekcje, dają poznanie siebie i kontrolę gorliwości.

Wzbudzanie intencji, dni skupienia, duch modlitwy, Msza św., Komunia św., dają zjednoczenie z Bogiem.

Duch umartwienia daje opanowanie siebie i podporządkowanie się woli Bożej.

Część II

PROPOZYCJE LEKTURY

1. Ks. Stanisław Mrozek SJ, **Jak się rozmodlić?**, Częstochowa 1991.
(w niej: rozmodlenie i uduchowanie w doświadczeniu św. Ignacego Loyola, jak się modlić medytacją? jak się modlić kontemplacją? jak modlić się rachunkiem sumienia ogólnym? jak modlić się rachunkiem sumienia szczegółowym/ metody uproszczonej modlitwy).
2. Ks. Józef Augustyn SJ, **Kwadrans szczerości**. Wprowadzenie do modlitwy codziennego rachunku sumienia, Kraków 1992 (wziąć na serio nasze pragnienie modlitwy, istota codziennego rachunku sumienia, „dziękować Bogu, Panu naszemu, za otrzymane dobrodziejstwa”, „prosić o łaskę poznania grzechów i odrzucenie ich precz”, „żądać od duszy swojej zdanie sprawy”, „prosić Boga, Pana naszego, o przebaczenie win”, „postanowienie poprawy przy Jego łasce”).
3. Zasady życia doskonałego z listów św. Ignacego Loyola, zebrał Ks. Jan Badani T.J., Kraków 1892.
4. Nabożeństwo Trzech Pozdrowień Anielskich kotwicą ratunku i kluczem do nieba, zebrał Alfons Alojzy Kaczyński, Michalineum 1993.
5. Winfried Wermter PPS, **Eucharystia na drodze do wolności**, Częstochowa 1997.
6. Paul Josef Cordes, **Czynne uczestnictwo w Eucharystii. Sprawowanie Eucharystii w małych wspólnotach**, Warszawa 1998.

7. Św. Ludwik Maria Grignon de Montfort, **Przedziwny sekret Różańca Świętego**, Wrocław 2002.
8. Jan Paweł II, list apostolski **Rosarium Virginis Mariae**, Vaticanum 2002.
9. Szymon Niezgoda OP. Ewangeliczne źródła Różańca Świętego, Warszawa 1977.
10. Ks. Józef Orchowski, Tryptyk Różańcowy, Michalineum 2001.

CZEŚĆ III DUCHOWOŚĆ SODALISA XXI WIEKU

I. Maryjny wymiar duchowości sodalisa

Rozróżnia się duchowość Maryi i duchowość maryjną. **Duchowość Maryi** to doświadczenie duchowe Maryi. **Duchowość maryjna** to „doświadczenie duchowe poszczególnych wiernych inspirowane i weryfikowane duchowym doświadczeniem Maryi” (Ks. Marek Chmielewski, *Maryjny wymiar duchowości chrześcijańskiej. Kwestie metodologiczne*, [w:] *Signum Magnum – duchowość maryjna*, Lublin 2002, s. 22).

Bogate jest życie duchowe Matki Bożej. Ona żyje pełnią Ducha Świętego, jest Jego przybytkiem. Ma tajemniczy związek z całą Trójcą Św. Żyje pełnią łaski. Jest całkowicie oddana Bogu.

Życie duchowym Maryi to naśladować postawę duchową Maryi. To być otwartym na działanie Ducha Św., podtrzymywać związek z całą Trójcą Świętą, żyć pełnią łaski, oddać się całkowicie Bogu („niewolnictwo maryjne”, „Totus Tuus”).

Do tematu duchowości maryjnej należy również **pobożność maryjna**. Sobór Watykański II zaleca zachowywać wypracowane w ciągu wieków „praktyki i zbożne ćwiczenia ku jej czci” (Ks. Marek Chmielewski, *Maryjny wymiar duchowości chrześcijańskiej. Kwestie metodologiczne*, [w:] *Signum Magnum – duchowość maryjna*, Lublin 2002, s. 28).

„W świetle nauczania Jana Pawła II, duchowość i pobożność maryjna są względem siebie komplementarne. Duchowość maryjna jako zespół postaw względem Boga, bliźniego i świata oraz siebie samego, wzorowanych na podstawach Maryi, znajduje praktyczny wyraz w różnorodnych formach pobożności maryjnej. Z kolei pobożność maryjna, angażująca sferę przeżyciowo-afektywną, implikuje określone postawy duchowe” (Ks. Marek Chmielewski, *Maryjny wymiar*

duchowości chrześcijańskiej. Kwestie metodologiczne, [w:] Signum Magnum – duchowość maryjna, Lublin 2002, s. 29).

Według Stefano de Fiores (współczesny mariolog i znawca teologii duchowości) Maryja to „*ikona zbawienia i chrześcijańskiej doskonałości*” (Ks. Marek Chmielewski, Maryjny wymiar duchowości chrześcijańskiej. Kwestie metodologiczne, [w:] Signum Magnum – duchowość maryjna, Lublin 2002, s. 30).

„*W Maryi, która jest <miejscem> działania i objawienia się Trójcy Przenajświętszej, odnajdujemy Chrystusa jedyne Pośrednika, Ducha Świętego z Jego uświęcającą mocą, a także mamy przystęp do Ojca, od którego pochodzi plan zbawienia ludzi. W Matce Słowa Wcielonego lepiej rozumiemy, że chrześcijaństwo jest wprowadzeniem Chrystusa przez wiarę w całe nasze życie*” (Ks. Marek Chmielewski, Maryjny wymiar duchowości chrześcijańskiej. Kwestie metodologiczne, [w:] Signum Magnum – duchowość maryjna, Lublin 2002, Ks. Marek Chmielewski, Maryjny wymiar duchowości chrześcijańskiej. Kwestie metodologiczne, [w:] Signum Magnum – duchowość maryjna, Lublin 2002, s. 30).

Jan Paweł II w swoim nauczaniu życie duchowe nazywa po prostu „*życiem w Chrystusie, życiem według Ducha Świętego*” (VC 93). Maryja uczy nas takiego życia. „*Życie duchowe znajduje w Maryi najdoskonalszy wzór, jak najpełniej realizować zbawczą wolę Boga*” (Ks. Marek Chmielewski, Maryjny wymiar duchowości chrześcijańskiej. Kwestie metodologiczne, [w:] Signum Magnum – duchowość maryjna, Lublin 2002, s.30; por. 21).

„*W duchowości maryjnej akcent jest kładziony na skuteczną obecność Maryi w procesie upodabniania się wiernych do Chrystusa*” (Amato, Problem „duchowości maryjnej, Wprowadzenie do dyskusji, „Salvatoris Mater” 3(2001), nr. 4, s. 218-219).

„*Wychowani przez Maryję, chrześcijanie w swoim życiu stają się autentycznymi kartami Ewangelii. Jak Maryja, rozważają w sercu słowa i czyny Jezusa, aby następnie je przeżywać i realizować w życiu osobistym i eklezjalnym*” (j.w. s. 232).

Duchowość maryjna sodalisa to odwzorowanie duchowych postaw Maryi w życiu Sodalisa.

II. Wewnętrzna postawa Maryi wobec Boga i ludzi

1. Postawa, którą Maryja przyjmuje przed Bogiem:

a) „Znalazłaś łaskę u Boga (Łk 1,30)

Maryja podejmuje wewnętrzny trud znalezienia się w kręgu Bożej życzliwości, Jego przychylności i pozostawania w Nim. Maryja dąży do wejścia w kontakt z Bogiem, bycia jak najbliżej Niego, trwania przy Nim.

Sodalis na wzór Maryi szuka przychylności Boga, chce z Nim i przy Nim pozostawać, być jak najbliżej Niego. Szuka tego wszystkiego poprzez adorację Najśw. Sakramentu, 15-minutowe codzienne rozważanie, Mszę św.

b) „Czemuście mnie szukali?” (por. Łk 2, 42-46. 48-49)

Maryja do skutku poszukuje swojego Syna, czyli Boga. Gdy Go traci z oczu, gdy zauważyła jego nieobecność zaczyna Go szukać. „*I gdy tylko uznaje to za konieczne, zawraca z drogi do obranego przez siebie celu. Drogi, którą szła, a która oddaliłaby ją od Jezusa, jeśliby ją kontynuowała*” (Urszula Szwarz, Duchowość maryjna w świetle natchnionych wypowiedzi staro- i nowotestamentalnych, [w:] Signum Magnum – duchowość maryjna, Lublin 2002, s. 36).

W życiu Sodalisa może oznaczać: zapomnienie o prawie Bożym, odrzuceniu ich i życiu według własnych norm, a więc dopuszczeniu się niewierności, grzechu. Nie powinno to powodować rozpacz, załamywania się, ale powinno raczej zmobilizować do powrotu na drogę na której spotka się Boga. Temu służy Sakrament Pokuty, dni skupienia i coroczne rekolekcje.

c) „*Niech mi się stanie według Twego słowa*”

Maryja jest otwarta na łaskę Bożą, jest gotowa na współpracę z nią; jest aktywna, zaangażowana; nie jest bierna wobec daru Bożego; nie przyjmuje tylko do wiadomości słowa Archanioła Gabryjela; chce wydać owoce.

Sodalis na wzór Maryi jest aktywny, chce przynieść owoce łaski, jest otwarty na współpracę z Bogiem.

d) „*Matka jego chowała wiernie wszystkie te wspomnienia w swym sercu*” (Łk 2, 51)

Maryja rozważa każde słowo Boga, każde wydarzenie w swoim życiu. Dąży do uzyskania pełnego, prawdziwego znaczenia zdarzeń. Chce odkryć zbawcze tajemnice Boże.

Sodalis w każdym Słowie Bożym, w każdym wydarzeniu powinien doszukiwać się jakiegoś ukrytego znaczenia.

e) *„Ona zmieszała się na te słowa i rozważała, co miałyby znaczyć to pozdrowienie”* (Łk 1, 29)

Maryja wszystkiego nie rozumie. Nie wszystko Bóg Jej od razu odkrywa, ale rozważa wszystkiego, chce poprawnie odczytać wolę Bożą.

Sodalis nie musi wszystkiego rozumieć od razu, nie może być wolny od zmieszania, zakłopotania, ale zastanawia się, próbuje wszystko zrozumieć, odczytać wolę Bożą.

f) *„Jakże się to stanie, skoro nie znam męża”* (Łk 1, 34)

Maryja staje przed Bogiem w całej swej prostocie i pokorze. Nie boi się pytać Boga, gdy czegoś nie rozumie. Staje przed Bogiem w całej prawdzie. Świadoma jest jako stworzenie swych ograniczeń. Wie jednak, że Bóg jest w stanie im zaradzić. Maryja podejmuje wezwanie, szuka jednak rozwiązania w Bogu.

Sodalis w sprawach Bożych nie poprzestaje na czysto ludzkim rozumowaniu, ale podejmuje wysiłek zmierzający do zgłębiania ich i uciekania się o pomoc do Boga. Prosi Boga o wyjaśnienie.

g) *„A jego ojciec i matka dziwili się temu, co o Nim mówiono”* (Łk 2, 33)

„Oni jednak nie zrozumieli tego, co im powiedział” (Łk 2, 50)

Maryja nie rozumie jeszcze wszystkich tajemnic Bożych. Ma poczucie niewystarczalności.

Znaczy to dla Sodalisa, że w życiu duchowym nie zawsze i nie wszystko będzie dla niego zrozumiałe, oczywiste. Z tym się trzeba liczyć, o tym wiedzieć i nie zrażać się tym.

h) *„Bo wejrzał na uniżenie Służebnicy swojej. Oto bowiem błogosławić mnie będą odtąd wszystkie pokolenia, gdyż wielkie rzeczy uczynił mi*

wszehmocny [...] a swoje miłosierdzie na pokolenia i pokolenia (zachowuje) dla tych, co się Go boją” (Łk 1, 48-50)

Maryja jest pokorną służebnicą Pańską, ale jednocześnie wie jaki Bóg jest hojny dla Niej i wszystkich ludzi. Wie, że wszystko zawdzięcza Bogu, że wszystko od Niego pochodzi i Jej wielkość.

Sodalis ma być na wzór Maryi pokorny. Gdy go Bóg wywyższy, powinien pamiętać o dziękowaniu Bogu i o tym, że to wszystko jest z Jego łaski.

i) *”Na to rzekła Maryja: <<Oto ja służebnica Pańska, niech mi się stanie według Twego słowa”* (Łk 1, 38)

Maryja wie, że wszystko ma źródło w Bogu. Chce współpracować z Nim. Bezwarunkowo, wyraźnie i jednoznacznie zgadza się na uczestniczenie w urzeczywistnianiu planu Bożego. Chce realizować wolę Bożą. Zespoliła swoją wolę z Jego Wolą.

Dla Sodalisa to wzór, by bezwarunkowo zgodzić się na urzeczywistnienie planów Bożych w swoim życiu.

j) *„Owinęła Go w pieluszki i położyła w żłobie, gdyż nie było miejsca w gospodzie”* (Łk 2, 7)

Maryja wie, że zgoda na realizację woli Bożej to nie tylko radość, ale trud, niepokój, niepewność, nawet cierpienie. To nawet odrzucenie przez otoczenie, niepewność, niewygoda, niemożność zaradzenia elementarnym potrzebom bliskich.

To pouczenie dla sodalisów, by w każdym momencie swojego życia, bez względu na okoliczności, dążyć do jak najdoskonalszej współpracy z Bogiem, nawet gdyby to mogło kosztować, nawet wtedy, gdy się jest niezrozumianym, nawet wtedy gdy się cierpi.

k) *„Ukazał się anioł Pański Józefowi we śnie i rzekł: <<Wstań, weź Dziecię i jego Matkę i idź do ziemi Izraela”* (Łk 2, 19-20)

Maryja wie, że Bóg i innym oznajmia wolę swoją, dlatego powinna się także podporządkować innym, by realizować wolę Bożą. Maryja nie poprzestawała więc na własnym rozumie i intuicji, ale wspierała się radą kogoś innego i przyjmowała ją.

Sodalis wie, że Bóg i innym oznajmia swoją wolę dotyczącą także jego samego.

l) *„Uwierzyłaś, że spełnią się słowa powiedziane Ci od Pana”* (Łk 1, 45)
Maryja wie, że Boże plany w Jej życiu i poprzez Nią się spełnią, urzeczywistnią.

Sodalis kształtujący i pielęgnujący w sobie duchowość maryjną cechuje się bezgraniczną wiarą i ufnością w stosunku do Boga i posiada niepodważalne przekonanie, że dla Boga nie ma nic niemożliwego.

ł) *„Wielbi dusza moja Pana i rozradował się duch mój w Bogu, moim Zbawcy”* (Łk 1, 46-47)

Maryja chwali Boga, wysławia, wynosi ponad wszystko i wszystkich. Żywi względem boga cześć najwyższą. Jej życie przenika radość, pogoda ducha, duchowy spokój.

Sodalis posiada niezbywalna cechę duchowości maryjnej, która charakteryzuje się tym, że zwraca się on nieustannie do Boga z uwielbieniem, a ponadto promieniuje on wewnętrzną radością i pokojem.

m) *„Wprowadzam nieprzyjaźń między ciebie a niewiastę... (Rdz 3, 15)*
Wzajemna relacja między Maryją a Szatanem to nieprzyjaźń. Maryja bezwzględnie odrzuciła wszelkie zło, a więc grzech.

Sodalis pragnący formować w sobie duchowość maryjną wypowiada bezwzględną walkę grzechowi przede wszystkim w sobie i prowadzi ją bez wytchnienia.

n) *„On przejawia moc ramienia swego [...] Strąca władców z tronu, wywyższa pokornych...”* (Łk 1, 51-54)

Maryja ma niezachwianą wiarę w Bożą sprawiedliwość i miłosierdzie i w to, że one się ujawnią w stosownym czasie.

Sodalis wierzy w sprawiedliwość, łaskawość i dobroć Boga.

o) *„Jak przyobiecał naszym ojcom...”* (Łk 1, 55)

Maryja uczy, że Bóg jest prawdomówny, niezmienny w swoich postanowieniach, że jest stały w swoich obietnicach.

Sodalis jest przeświadczony o Bożej wierności, choćby nawet rozmaite zdarzenia zdawały się temu przeczyć.

Maryjna postawa względem Boga więc to:

- **nieustanne szukanie Boga, wymagające jednocześnie ciągłego przeciwstawianiu się złu, grzechowi,**
- **pełne otwarcie na łaskę Bożą i całkowite oddanie się w jej władanie,**
- **kontemplowanie rzeczywistości, w której się żyje, by odczytywać wpisane w nią Boże przesłanie,**
- **dążenie do poznania, zrozumienia i bezwarunkowego poddania się Bożej woli i zgodzenia się na to, że pełna prawda i plany Boże pozostaną nieodgadnione, tajemnicą, przynajmniej do czasu,**
- **pokora wspólnie z przeświadczeniem, że absolutnie wszystko zawdzięcza się Bogu,**
- **wiara i ufność wobec Boga, wielbienie Go, powierzanie Mu wszelkich spraw w przekonaniu, że On dopełni wszystko w sposób doskonały i sprawiedliwy, okazując swe miłosierdzie.**

2. Postawa Maryi względem ludzi:

a) *„Wszyscy oni trwali jednomyślnie na modlitwie razem z [...] Maryja, Matka Jezusa”* (Dz 1, 140)

Maryja mocno tkwi w zgromadzeniu wierzących. Trwa na modlitwie z innymi.

Trwanie w jedności z innymi to nieodzowna cecha duchowości maryjnej i duchowości Sodalisa – wspólne nabożeństwa, Msze św. , komunie św.

b) *„Udał się także Józef [...], żeby się dać zapisać z poślubioną sobie Maryją [...]”* (Łk 2, 4.5)

Maryja bez szemrania spełnia bez szemrania ciężący na Niej obywatelski obowiązek. Podporządkowuje się ówczesnym władzom Palestyny. Nie separuje się od świata.

Kształtowanie życia wewnętrznego Sodalisa na wzór wewnętrznego życia Maryi nie wiąże się z odizolowaniem od świata, innych ludzi, z ignorowaniem jego praw.

c) *„Odbywało się wesele w kanie Galilejskiej i była tam Matka Jezusa”* (J 2, 1)

Maryja włączyła się w sprawy rodzinne. Chce towarzyszyć ludziom i chce pomóc im w radości. I jest bardzo uważna. Zauważyła brak wina. Stała się już tam w Kanie Wspomożycielką i Orędowniczką. I działa bez rozgłosu, w skrytości.

Sodalis na wzór Maryi jest wyczulony na ludzkie potrzeby, ma odznaczać się chęcią wspomagania ludzi, którzy doznają jakiegoś niedostatku i pomagać ludziom w skrytości, bez rozgłosu.

d) *„Maryja pozostała u niej około trzech miesięcy. Potem wróciła do domu”* (Łk 1, 56)

Maryję cechuje uwrażliwienie na potrzeby innych. Chce być z ludźmi w zupełnie prozaicznych sytuacjach, okolicznościach. Jej pomoc jest daleka od narzucania się. Trwa tylko tyle ile potrzeba. W udzielaniu pomocy cechują ją delikatność i umiar.

Sodalis kierujący się duchowością maryjną pomaga innym nie narzucając się, nie przedłużając ją w nieskończoność i trwa tylko tyle, by nie zaniedbać własnego domu.

e) *„W tym czasie Maryja wybrała się i poszła z pośpiechem [...] do domu Zachariasza”* (Łk 1, 39.40)

Z przychodzeniem z pomocą Maryja nie ociąga się, nie trwoni czasu.

Naśladowający Ją działają natychmiast, gdy trzeba pomóc innym.

f) *„A skądże mi to, że Matka mojego Pana przychodzi do mnie?”* (Łk 1, 43)

Maryja jest Matką samego Boga, Jej wielkość nie przeszkadza jej, by przyjść z pomocą, a jeszcze bardziej obliguje do gorliwszego wspomagania innych.

Sodalis piastujący nawet wysokie godności jeszcze chętniej przychodzi z pomocą potrzebującym pomocy.

g) „*Obok krzyża Jezusowego stały: Matka Jego [...] rzekł do Matki: <<Niewiasto, oto syn twój>>*” (J 19, 25-26)

Maryja trwa do końca przy swoim dziecku. A także zgadza się być matką dla tych, których Jej Jezus poleca.

Kto kształtuje swe życie wewnętrzne na wzór duchowości Matki Najśw., winien pielęgnować w sobie poczucie obowiązku bycia z ludźmi odtrąconymi przez otoczenie, czy skazanymi, by dodać im otuchy, by nie czuli się osamotnieni i porzuceni.

Sodalisowi nie wolno zamykać się w sobie, koncentrować się na samym sobie, izolować się od innych. Ma się on odznaczać otwartością wobec innych. Mają zabiegać nie tylko o szczęście własne, ale i innych. Mają oddawać się Bogu „*dla ocalenia tych, którzy potrzebują drugiego człowieka do tego, by skorzystać z owoców odkupienia i mieć w nich należny im udział*” (Urszula Szwarec, Duchowość maryjna w świetle natchnionych wypowiedzi staro i nowotestamentalnych, [w:] Signum Magnum – duchowość maryjna, Lublin 2002, s. 55).

O. Mieczysław Łacek OSPPE
Krajowy Moderator Sodalicji Mariańskich

Jasna Góra, 10.10.2003 r.